

NOTISER.

Den internationale økonomiske Konference 1927.

Det var kun med stor Forsigtighed, at Konferencen nærmede sig de to store Hovedaarsager til Europas nuværende økonomiske Depression: Betalingerne af Krigsgælden og Versailles-Traktatens Oprettelse af de mange Nationalstater. Det hedder i den til Konferencens „Rapport définitif“ knyttede „Indledning“ (Side 31—32; her og senere citeres den i „Beretning til Rigsdagen om den internationale økonomiske Konference“ optagne Oversættelse af Konferencens endelige Beretning): „— — Saaledes lider Europas krigsførende Stater stadig under finansielle Vanskeligheder, som har bredt sig til andre Lande, og der vil hengaa flere Aartier, før disse Vanskeligheder er overvundne. Ikke alene betyder Betalingen af Krigsgælden for mange Stater en tung Byrde . . . Desuden har de Forpligtelser overfor Udlandet, Krigen har medført, international økonomisk Betydning. Sammen med det Tab af Kapitalanbringelser i Udlandet, som visse Nationer har lidt, og med de nye Laan, som flere af Landene har stiftet i Udlandet, er den offentlige og private Betalingsbalance mellem Nationerne betydeligt forandret i Forhold til Førkrigstiden. Det er en af Aarsagerne, som har medført en Ændring i Afsætningen og i den internationale Handels Retning . . .“ Og om de nye Landegrænser hedder det i Handelsresolutionen (S. 47—48): „I Europa er Spørgsmaalet [om Toldskrankernes Højde] blevet yderligere vanskeliggjort ved de politiske Omskiftelser, der har ændret mange Grænser og forøget Antallet af særlige Toldenheder fra 20 til 27, der alle stræber efter en selvstændig økonomisk Tilværelse, som de forsvarer ved Hjælp af Toldmure.“

Disse overmaade forsigtige Sætninger skyldes naturligvis ikke, at der hos nogen var Tvivl om, at den protek-

NOTISER.

Den internationale økonomiske Konference 1927.

Det var kun med stor Forsigtighed, at Konferencen nærmede sig de to store Hovedaarsager til Europas nuværende økonomiske Depression: Betalingerne af Krigsgælden og Versailles-Traktatens Oprettelse af de mange Nationalstater. Det hedder i den til Konferencens „Rapport définitif“ knyttede „Indledning“ (Side 31—32; her og senere citeres den i „Beretning til Rigsdagen om den internationale økonomiske Konference“ optagne Oversættelse af Konferencens endelige Beretning): „— — Saaledes lider Europas krigsførende Stater stadig under finansielle Vanskeligheder, som har bredt sig til andre Lande, og der vil hengaa flere Aartier, før disse Vanskeligheder er overvundne. Ikke alene betyder Betalingen af Krigsgælden for mange Stater en tung Byrde . . . Desuden har de Forpligtelser overfor Udlandet, Krigen har medført, international økonomisk Betydning. Sammen med det Tab af Kapitalanbringelser i Udlandet, som visse Nationer har lidt, og med de nye Laan, som flere af Landene har stiftet i Udlandet, er den offentlige og private Betalingsbalance mellem Nationerne betydeligt forandret i Forhold til Førkrigstiden. Det er en af Aarsagerne, som har medført en Ændring i Afsætningen og i den internationale Handels Retning . . .“ Og om de nye Landegrænser hedder det i Handelsresolutionen (S. 47—48): „I Europa er Spørgsmaalet [om Toldskrankernes Højde] blevet yderligere vanskeliggjort ved de politiske Omskiftelser, der har ændret mange Grænser og forøget Antallet af særlige Toldenheder fra 20 til 27, der alle stræber efter en selvstændig økonomisk Tilværelse, som de forsvarer ved Hjælp af Toldmure.“

Disse overmaade forsigtige Sætninger skyldes naturligvis ikke, at der hos nogen var Tvivl om, at den protek-

tionistiske Farsot, der har hærget Efterkrigsaarenes Verdens-økonomi, i første Linie stammer fra de mellemstatlige Gælds-betalinger, som Kreditorlandene ikke vil eftergive samtidig med, at de gennem høje Toldskranker værger sig mod at modtage dem. Men en Forsamling som denne Konference kunde ikke med nogen som helst Nytte gaa ind i dette rent politiske Spørgsmaal, der vel ogsaa maa have Ro til at modnes, indtil det Øjeblik kommer, hvor Amerika af egen fri Vilje træffer saadanne Foranstaltninger, at det muliggøres de tidligere Allierede at slaa en Streg over deres Krav paa Tyskland. Men det kan — vel nok med nogen Føje — antages, at den Trang til at standse Toldkrigen, der som en Ildblomst skød op af Konferencens Jord, ikke vil blive uden Indflydelse paa Overvejelserne over den endelige Ordning af Krigsgælds-betalingerne.

Ligesaa lidt kunde naturligvis Versailles-Fredsaktatet diskuteres. Men heller ikke derom kan der jo være Tvivl, at Krigsgældsbetalingernes protektionismeskabende Virkninger og den Stagnation, dette har medført i Europas Økonomi, er blevet forøget ved, at den Tilfredsstillelse af de nationalpolitiske Ønsker, som Versailles-Traktaten bragte, er i den mest flagrante Strid med de sidste Hundrede Aars økonomiske Udvikling, fordi den samtidig foranledigede eller undlod at forhindre, at disse nyoprettede nationale Enhedsstater ogsaa til største Skade for sig selv blev økonomiske Enheder efter i mange Tilfælde at have været Dele af større økonomiske Helheder. Disse nye Stater har anset det som deres fornemste Opgave at forsøge paa — gennem en Toldafspærring — at forsyne sig selv med en Mængde af de Varer, som den naturlige økonomiske Arbejdsdeling tidligere gjorde det muligt for dem at købe billigere udefra. Toldpolitikken har medført et Kapitalspild ved, at der er opført nye Fabrikker bag Toldgrænserne, som naturligvis ikke kan udnytte deres Kapacitet, medens de tidligere opførte Fabrikker heller ikke kan det. Det var denne Tingenes Tilstand som *Walter Layton*, „The Economist“s Redaktør, saa at sige fik Forsamlingen til at stejle over ved at nævne Tallet: 11 000 km nye Toldgrænser i Efterkrigstidens Europa.

Men man kan naturligvis ogsaa — som *von Siemens* gjorde det — sige, at naar man vil have Europa delt i mange selvstændige Stater og ogsaa vil, at disse Stater skal have økonomisk Autonomi, saa er det en Ting, der ikke faas gratis, og hvis Betaling man derfor maa være indstillet paa; saa er

det altid en Smagssag, hvormeget dette kan være værd; men der kan vel ikke være Tvivl om, at der overalt er knyttet store og indflydelsesrige Interesser til Opretholdelsen af disse økonomiske Enheder, og at det, Bestræbelserne derfor foreløbig maa gaa ud paa, er at forhindre de uheldige Virkninger heraf mest muligt. Begrebet Europas forenede Stater ligger utvivlsomt ude i en fjern Taage mellem andre gyldne Utopier.

Det Konferencen beskæftigede sig med, blev da heller ikke saadanne Fjernsyn, men derimod Mulighederne for at nedbringe Omkostningerne ved den nuværende Tilstand — for at bruge *von Siemens* Tankegang og Udtryksmaade. Dette vil altsaa sige, at man gjorde den mellemstatlige Vareudveksling til det alt overskyggende Spørgsmaal under Konferencens Forhandlinger, vistnok til Forbavselse for de fleste af Deltagerne i Forhandlingerne. Thi saaledes som Konferencen var blevet til under stærk Interesse fra fransk Side, og da navnlig fra *Loucheur*, som baade i Taler og Artikler før Konferencens Aabning havde stillet Kartelspørgsmaalet og Industriens Rationalisering frem i første Række, maatte man vente, at det var her Slaget skulde staa. Det blev imidlertid hurtigt klart baade af de Exposéer, som de enkelte Lande fremlagde paa Konferencen, og ogsaa fra de Talere, der tog Ordet i Plenarforsamlingen, at dette Spørgsmaal om at forbedre Industriens Udbytte igennem en Begrænsning af Produktionen og en Fordeling af Markederne fra mange Sider mødtes med megen Uvilje. Og det var da ogsaa klart af den oratorisk set glimrende Tale, som *Loucheur* holdt, at han var paa det rene hermed. Men forinden havde *Layton* i Virkeligheden drejet Stemningen i en Tale, der naturligvis ikke kunde maale sig med Franskmandens i ydre Prunk og Pragt, men som var baaret af den trænedes Økonoms skarpsindige Nøgternhed og af de bedste engelske liberale Traditioner. I denne Tale trak han Linierne op for de økonomiske Tilstande, som efter hans Mening var de for det nuværende Europa karakteristiske, og som man maatte gøre sig klar, hvis man overhovedet vilde haabe paa at naa til Resultater, der kunde komme til at betyde noget for en varig Forbedring.

Det *Layton* foreholdt Konferencens Deltagere var, at Europa af i Dag er et andet end Førkrigens Europa; det vilde derfor ikke være tilstrækkeligt blot at tilstræbe en Tilbagevenden til Tilstandene før Krigen; den stedfundne Udvikling var ganske vist blevet forstærket af Krigen, men havde dog

allerede været paa Vej før dennes Udbrud og var i mangt og meget en Følge af, at de oversøiske Lande i stigende Grad var i Stand til at forsyne sig selv med de Industrivarer, som Europa tidligere i stort Omfang havde forsynet dem med. Hertil kom, at U. S. A. nu var blevet et kapitaludførende Land i Modsætning til tidligere, og ogsaa denne Konkurrence maatte føles haardt i Europa. Endelig var Rusland, hvis Omsætning før Krigen havde været større end Indiens, nu til den Grad gaaet ud af den internationale Samhandel, at dets Udenrigshandel i 1925 udgjorde en mindre Del af den samlede Verdenshandel end Danmarks før Krigen. Men sidst og ikke mindst: Centraleuropa var blevet delt op i et Antal smaa økonomiske Enheder, saaledes at der nu fandtes 11 000 km Toldgrænser mere end før Krigen. Alt dette maatte efter Mr. *Laytons* Mening føre til, at Konferencen burde indstille sine Overvejelser paa følgende tre Hovedlinier: For det første, at de europæiske Staters Afhængighed af hinanden er saa stor, at deres økonomiske Velfærd maa stige eller synke samtidig; for det andet, at økonomisk Fremgang kun kan opnaas ved en forbedret Produktion, og at varig Velstand ikke kan opnaas hverken i Industrier eller Samfund, der fører en Politik, som gaar ud paa at skaffe sig Fortjeneste ved at indskrænke Produktionen. For det tredje kan Europa kun haabe at følge med i det industrielle Fremskridt, hvis dets økonomiske Organisation tillader en Specialisering ikke blot imellem de enkelte Forretninger, men imellem Nationerne; med dette betyder ikke alene et forøget internationalt Vareudbytte, men en stigende økonomisk Samhørighed, der ikke kan naas ved forholdsvis smaa Ændringer i Toldpolitikken, men kræver følelige Nedsættelser i de nuværende Toldtariffer.

Det var allerede paafaldende at mærke det stærke Bifald, som hilste *Laytons* Tale, og man fik Indtryk af, hvorledes de bundne Ønsker om at slippe ud af Protektionismen følte sig hjulpe af, hvad der blev sagt. Klarest kom dette maaske frem i den Stilling, som den franske Delegation indtog under Forhandlingerne i Handelskommissionen, og som „*The Economist*“ i sit Nummer for 28. Maj 1927 beskriver saaledes: „. . . Det kan maaske være vanskeligt at forstaa, hvorledes de franske Delegerede kunde deltage i en anbefaling af, at man burde paabegynde en Nedsættelse af Toldsatserne, naar Hensyn tages til, at deres Regering netop er i Færd med at søge højere Satser indført. Deres

Holdning er imidlertid ikke saa selvmodsigende, som det kunde synes. Fransk Handelspolitik har siden Krigen været forholdsvis liberal, skønt der ofte er ført Klage over, at „Koefficient“-Systemet og senere de administrative Ændringer har været vilkaarlige og medført en Følelse af Usikkerhed. Folkeforbundets Redegørelse for Toldtarifferne viser, at Frankrig er et af de Lande, hvis Toldsatser i 1925 var betydeligt lavere end før Krigen, naar Hensyn tages til Forandringerne i Pengenes Værdi. De franske Delegeredes Anskuelse var denne, at naar alle andre Lande var inde i en Tarifikamp, kunde Frankrig ikke lade være at tage Del heri, selv om det troede paa en moderat Toldtarif og en liberal Handelspolitik. Men hvis andre vilde holde op med et taabeligt og økonomisk ødelæggende Kapløb, var Frankrig villig til at gaa ind i, ja endog til at tage Ledelsen af en mere liberal Politik. Det var paa Forslag fra fransk Side, efter at det havde vist sig, at Konferencen ikke vilde gaa med til at fastsætte bestemte Grænser for Beskyttelsens Højde, at Folkeforbundets økonomiske Organisation af Konferencen blev anmodet om at fungere som Mægler og søge at tilvejebringe en fælles Nedsættelse af Toldsatserne. Det franske Toldforslag øvede utvivlsomt en meget stor Indflydelse paa Konferencen ved at gøre denne klar paa, at hvis man ikke naaede til en Overenskomst, maatte man forudse en lang Række af Toldkrige“.

Klarest og skarpest synes Konferencens handelspolitiske Anskuelser mig at være formet i følgende to Udtalelser (S. 50):

„Man overser for ofte, at de Bestræbelser, som gøres for kunstig at opmuntre Industrier, der ellers ikke vilde kunne udvikle sig, kan hindre Udviklingen af de Virksomheder, for hvilke det paagældende Land naturligt er mest egnet. De forskellige Stater kan af politiske eller andre Grunde nære den Overbevisning, at det er nødvendigt for deres Sikkerhed at udvikle sig til i stedse større Omfang at kunne være sig selv nok, men det paahviler Konferencen at paavise, at saadan Politik i de fleste Tilfælde har medført et Offer i økonomisk Henseende. I saadanne Tilfælde bæres Tabet af Forbrugerne, som maa betale mere for den beskyttede Industris Varer, og af dem, der er knyttet til andre Industrier, som uden den paagældende Beskyttelsespolitik vilde have haft større Mulighed for Eksport.

Undersøger man Europas Handelspolitik, vil man lægge Mærke til, at Tilhængerne af urimelig høj Beskyttelse ofte be-
gaar den Fejl at mene, at det altid er mere fordelagtigt at

hindre Importen end at forøge Eksporten. Det bør bemærkes, at naar Udførselen stiger, stiger Produktionen og Nationalindkomsten i tilsvarende Omfang; hvis derimod Indførselen gaar ned paa Grund af en Forhøjelse af Toldafgifterne, formindsker Prisstigningen for de paagældende Varer ikke blot Muligheden for Eksport, men ogsaa Landets Købeevne. Kun en Del af den Indførsel, der spærres ude ved Forhøjelse af Tolden, erstattes ved indenlandsk Produktion. Den overdrevne Beskyttelse, der formindsker den hjemlige Produktion og Købeevne, virker i Virkeligheden mod sit eget Formaal“ (og S. 56):

„I de Aar, der fulgte efter Krigen, fandt der en Forøgelse af Toldskrankerne Sted i de forskellige Lande, samtidig med, at der i stigende Omfang indførtes Statstilskud. Dette skete væsentligst paa indirekte Maade derved, at der blev ydet Krediter eller Garantier til Hjemmeindustrierne og Eksporthandelen for derved at give dem en midlertidig Hjælp, som hævdedes at være nødvendig paa Grund af de unormale økonomiske Forhold i Verden.

Den Omstændighed, at Tilskud i visse Henseender kan siges at være mindre skadelig for Handelens Frihed end Toldtarifer, gør det ikke mindre nødvendigt at understrege de skjulte Farer, som ligger i denne Form for Begunstigelse af Produktion og Udførsel. Jo større Antallet bliver af de Lande, der anvender Tilskudssystemet, desto vanskeligere vil det blive for de andre Lande at afholde sig fra at følge det givne Eksempel. Genindførelse af sunde Arbejdsbetingelser for den internationale Handel støder altsaa paa en virkelig Hindring i denne Foranstaltning.

Konferencen henleder de enkelte Regeringers Opmærksomhed paa, at de direkte og indirekte Tilskud i Virkeligheden er rene Skinmidler, og udtaler Forhaabning om, at Regeringerne saa vidt muligt vil undlade at anvende dem.“

Medens Konferencens handelspolitiske Udtalelser, saaledes som de foreligger i Resolutionerne fra Handels- og Landbrugskommissionerne, betyder en epokegørende Vending — de praktiske Følger heraf skal jeg senere komme tilbage til — kan man neppe sige, at Ruslands Stilling paa Konferencen, der var imødeset med saa stor Spænding, var af tilsvarende opsigtsvækkende Karakter. De russiske Delegerede fremlagde en Række Oplysninger om de hjemlige økonomiske Tilstande, der blev mødt med ikke ringe Skepsis, og Ønskerne om Laan hos de „kapitalistiske“ Lande gav Anledning til et ret heftigt Ordskifte med den franske Arbejderfører

Jouhaux, men derudover paavirkedes Konferencens Forhandlinger ikke meget af Russernes Tilstedeværelse. Bag Kulisserne førtes utvivlsomt mange og besværlige Forhandlinger vedrørende den russiske Delegations Stilling til Konferencens Resolutioner, men dette maatte dog væsentligt blive et formelt Spørgsmaal, saa længe der ikke foreligger noget, der kan tydes som Varsel om en forøget Samhandel mellem Rusland og den øvrige Verden.

Det vil fremgaa af, hvad der allerede er anført og ligger jo forøvrigt i Sagens Natur, at det er de store Lande og deres Delegerede, der kommer til at præge en saadan Konference. De smaa Landes Indsats er af mere tilfældig Art, og afhænger i fremtrædende Grad af de Delegeredes personlige Kvalifikationer. Men et Land som Danmark har dog altid igennem sit Landbrug et naturligt Fremtrin fremfor andre Lande af lignende politisk Betydning. Hver Gang man kommer ud, forbavses og glædes man over, hvor kendt og hvor beundret dansk Landbrug er. Det var dog ikke alene derfor, at den danske landbrugsdelegerede, Forpagter *Sonne*, øvede en ikke ringe Indflydelse paa Landbrugskommissionens Forhandlinger. Der blev fra dansk Side stillet Forslag, og de blev gennemført, en Skæbne, som man uden Overdrivelse kan sige ikke i samme Omfang overgik samtlige de af de danske Delegerede stillede Forslag. Dette skyldtes ogsaa, at Forpagter *Sonne*, forsigtigt søgende hvor langt han kunde gaa, ikke prøvede at presse sig derudover. Det lykkedes derved at bidrage til, at ogsaa Landbrugskommissionens handelspolitiske Meningstilkendegivelse blev stærkt frihandlerisk præget. Hermed være ikke sagt, at de øvrige danske Erhvervsrepræsentanter ikke blev hørt i deres respektive Kommissioner, tværtimod. Men de var i langt højere Grad handicappede af at være et lille Lands Repræsentanter.

Men baade de og Delegationen som Helhed fik en meget stærk Støtte ved, at fhv. Udenrigsminister, Grev *Moltke* var Medlem af den. Kendt af og kendende mange af de ledende Mænd, kom Grev *Moltke* allerede fra Konferencens Begyndelse til at deltage i Inner-circlens Forhandlinger, og fik alene derved Lejlighed til at understrege Danmarks Eksistens mellem de 50 Nationer, der deltog i Konferencen. Men dertil kom, at det Kendskab, man fra Konference-Ledelsens Side derigennem fik til Grev *Moltke*, yderligere styrkede hans personlige Autoritet; i en snæver Vending — den af Sverige foreslaaede rationelle og liberale Fortolkning af Mestbegunsti-

gelsesklausulen, som man ogsaa fra de andre nordiske Landes Side var overmaade stærkt interesseret i, stod i Fare for at blive udvandet — benyttede han denne Autoritet i Forbindelse med den trænedes Diplomats Forhandlingsevne, og det lykkedes derved at give et afgørende Bidrag til, at det svenske Forslag førtes igennem. Hvilket Svenskerne paa sædvanlig storstilet Maade i anerkendende Ord erkendte.

Nu kunde man naturligvis sige: Hvad betyder alt dette? Hvad Vægt kan der lægges paa disse Resolutioner, disse Anbefalinger og Henstillinger? Hvad er Konferencens Resultat? For at naa til en forstandig Bedømmelse heraf, maa man gøre sig klart, hvad der var Konferencens Hensigt. Og Forholdet var da dette, at Forsamlingen i Folkenes Forbund paa Forslag af den franske Delegation den 24. September 1925 vedtog følgende Resolution:

Forsamlingen, der er fast besluttet paa at undersøge alle de Veje, der kan føre til Tilvejebringelse af Fred i Verden, og som er overbevist om, at økonomisk Fred i høj Grad vil bidrage til Sikkerheden imellem Nationerne,

og som er fuldkommen klar over, at det er nødvendigt at undersøge de økonomiske Vanskeligheder, der hindrer Genskabelsen af almindelig økonomisk Trivsel, og at klarlægge de bedste Maader til at komme ud over disse Vanskeligheder paa og forhindre Konflikter,

henstiller til Raadet snarest at undersøge Mulighederne for at nedsætte en omfattende, forberedende Komité, som med Bistand fra Forbundets tekniske Organisationer og Det internationale Arbejdsbureau kan forberede Arbejdet for en international økonomisk Konference.

Raadet vedtog dette Forslag; 35 Personer fra 21 forskellige Nationer, repræsenterende de vigtigste økonomiske Grupper, blev af Raadet udpeget til Medlemmer af den forberedende Komité, hvis Opgave blev fastsat saaledes: „At paatage sig Forberedelsen og Indsamlingen af alle de Oplysninger af økonomisk Art, som kan hjælpe Konferencen og dens Arbejde, og at undersøge og fremlægge til Raadets Approbation: Program for, Sammensætning af, Forretningsorden og Mødested for Konferencen.“

I Henhold hertil blev der dels af Folkeforbundets Sekretariat, af Det internationale Arbejdsbureau og af Det internationale Landbrugsinstitut i Rom tilvejebragt en Række Monografier til Belysning af de økonomiske Forhold paa de forskellige Omraader, ligesom der af det internationale Handels-

kammer blev fremlagt Forslag til Resolutioner om de internationale Vareudvekslingsforhold. Desuden tilvejebragtes der ved Henvendelse til forskellige fremtrædende Økonomer Verden over Fremstillinger af mere almindelig beskrivende Karakter (om Dumping, om Karteller, om Toldnomenklatur, om økonomisk Samvirke, om monopolistiske Tendenser i Industri og Handel m. m.). Hele dette store Materiale har jeg samlet og overgivet til Statistisk Departements Bibliotek¹⁾.

Konferencen kom derefter til at omfatte Repræsentanter for 50 Lande, i alt 200 Delegerede, ledsaget af paa det nærmeste ligesaa mange „Eksperter“. Vedrørende de Delegeredes Stilling var det af Folkeforbundet fastsat:

„At Konferencen ikke skulde bestaa af ansvarlige Delegerede, der var forsynet med Fuldmagt til at indgaa Overenskomster. Hensigten er mere den at have Mulighed for en almindelig Meningsudveksling, under hvilken, ligesom Tilfældet var paa Finanskonferencen i Bruxelles, de forskellige Anskuelser og Doktriner uhindret kan fremsættes, uden at Diskussionsfriheden blev forringet ved, at det skulde anses nødvendigt umiddelbart at omsætte de Resultater, Konferencen maatte komme til, i internationale Aftaler.“ I Overensstemmelse hermed fastsatte Den forberedende Komité, at „Medlemmerne af Konferencen skulde udpeges af de paagældende Regeringer, men de skulde vælges efter deres personlige Kvalifikationer og skulde ikke være Talsmænd for nogen officiel Politik.“

Det ligger altsaa i Konferencens Sammensætning og Program, at nogen Konvention skulde og kunde der ikke afsluttes, end mindre naturligvis træffes nogen Bestemmelse, der kunde have direkte Virkning paa de enkelte Landes økonomiske Lovgivning eller andre Forhold. Men hvad der er tilvejebragt er en Samling Beskrivelser af Verdensøkonomiens nuværende Tilstand, af nogle Hovedårsager hertil, og hertil knyttet Vejledning og Raad til Tilvejebringelse af bedre Tilstande. Og disse Aktstykker er fremkommet som Resultat af et 3 Ugers intensivt Arbejde, udført af 400 Mænd, der i økonomisk Praksis og Teori maa anses for at være mellem de kyndigste, der i Øjeblikket findes. Det er dog noget. Hvad det endeligt kommer til at betyde, afhænger af, i hvilket Omfang Folkene og Parlamentterne efterkommer Konferencens kraftige Henstilling om at bringe den nuværende økonomiske

¹⁾ Jfr.: International Bogliste S. 226.

alles Krig mod alle til Ophør. Konferencens Deltagere vil føle det som en Pligt hver efter Evne at arbejde med herpaa, at skaffe sig Meningsfæller til Støtte og at imødegaa alle Anslag mod en Forringelse af de opstillede Maal. I det Omfang disse naas, i samme Omfang vokser Resultatet og Nyttens af Konferencens Arbejde.

E. C.

The Statist's Engros-Pristal for 1926.

Ifølge The Statist's Pristal var Prisniveauet for 1926: 126 mod 136 for 1925 og 85 i 1913, jfr. iøvrigt nedenstaaende Oversigt, hvis Tal angiver Niveauet i Forhold til Gennemsnittet af Aarene 1866—77:

The Statist's (Sansbecks) Pristal:

1913.....	85	1920.....	251
1914.....	85	1921.....	155
1915.....	108	1922.....	131
1916.....	136	1923.....	129
1917.....	175	1924.....	139
1918.....	192	1925.....	136
1919.....	206	1926.....	126

I de enkelte Maaneder af 1926 var Tallene følgende:

Januar 1926.....	129.3	Juli 1926....	126.0
Februar —	127.9	August —	127.0
Marts —	126.1	Septbr. —	128.0
April —	125.5	Oktober —	131.0
Maj —	125.7	Novbr. —	130.8
Juni —	124.9	Decbr. —	123.8

Gennemsnittet for 1926 ligger herefter 48 pCt. over 1913 og December Maaned 1926: 46 pCt. herover.